

„Een woord vooraf” bij het eerste nummer van den tweeden jaargang.

Zal het eerste nummer van ons gewijzigd Tijdschrift aan alle collega's in den lande worden toegezonden? was de vraag die bij de Redactie opkwam toen dit nummer gereed lag om verzonden te worden.

De opmerking werd gemaakt dat dit onnoodig was, daar onze beroepsgenooten met het bestaau van dit Tijdschrift reeds vroeger door een eerste zending in kennis waren gesteld, waarbij eene uitnoodiging gevoegd was, om door intekening de uitgaaf te steunen; met een tweede zending zoude men allicht den schijn op zich laden, dat er om intekenaars gebedeld wordt, en ook, dat men zich aan reclame schuldig maakte. Deze argumenten werden niet afdoende en zwaarwichtig genoeg geacht om niet tot het gratis toezenden overtegaan. En inderdaad, de Redactie schaamt zich niet te erkennen, dat zij een ieder van de collega's als intekenaar wenscht te begroeten; kan dus toezending van ons nummer van dit Tijdschrift (ten tweede male) daartoe iets medewerken, dan bereikt zij haar doel.

De redactie maakte zich van den beginne af geen groote voorstellingen van hare onderneming, wetende en kennende de geaardheid van de Nederlanders in 't algemeen en van de Nederlandsche tandheelkundigen in 't bijzonder. Toch was zij verrast met den uitslag van haar verzoek tot medewerking en mocht zij zich zelfs stellige medewerking beloofd zien.

Eene eigenaardigheid van den Nederlandschen tandheelkun-

dige is de merkwaardige eigenschap die hij met een bekend huisdier gemeen heeft, nl. een kat-uit-den-boom-kijkerigheid, een eigenschap die vaak oorzaak is, dat vele goede dingen slechts matig hun doel bereiken.

Ook staan de Nederlanders bekend voor hun onverstoortbaar flegma dat, als het niet ontaardt in eigenwijsheid en eigenzinnigheid, een kostelijke eigenschap is, maar in den regel op meer geenthousiasmeerden dikwerf als een koud bad werkt. Op de Redactie zal het die werking niet hebben en zeker niet in staat zijn haar heur taak te doen vergeten, integendeel, zij zal daardoor geprikkeld worden om datgene te doen wat der wetenschap en den stand bevorderlijk zijn kan.

De karaktertrekken hierboven opgenoemd, mogen echter den Nederlandsche tandheekkundige niet al te zwaar worden aangerekend. Zij zijn o. i. het gevolg van zijn opvoeding of liever gemis aan tandheekkundige opvoeding. De ongelukkige toestand waarin het tandheekkundig onderwijs hier te lande verkeert, maakt het den student onmogelijk de wetenschap en de kunst naar een vast plan aan te leeren. Hoewel de tandheekkunde onder het H. O. is opgenomen, wordt het door de Regeering als een paria onder de bij-wetenschappen aangezien en behandeld. Waar moet de student in de tandheekkunde zijn theoretische kennis, waar zijn praktische kennis verwerven? Van een geregeld studeeren, zooals een student in de medicijnen kan doen is geen sprake. Onze universiteiten vormen geen tandheekkundigen.

Zoo derft hij het voordeel dat aan het regelmatig studeeren en den omgang met medestudenten verbonden is ten eenemale, hij wordt een „zonderling“, en voor het sluiten van banden van vriendschap met hen die later zijn collega's zullen zijn, is geen gelegenheid. Later, wanneer hij na enkele vruchteloze pogingen voor het examen is geslaagd, wordt hij als bevoegde, tegenover zijn collega's terughoudend; bevreesd

dat een ander iets mocht hooren waarmede deze in zijn praktijk (voor de menschheid) voordeel kan doen; niet toeschietelijk en mededeelzaam, omdat hij in zijn collega slechts een te vreezen concurrent ziet.

De tijden zullen, helaas, nog wel in 't verre verschiet liggen, waarin wij een gelegenheid zullen vinden tot het ontvangen van tandheilkundig onderwijs in zijn geheelen omvang.

Toch zoude, dat is duidelijk, met volledig onderwijs niet alleen de adspirant-tandmeester maar ook de geheele tandheilkundige stand gebaat zijn.

Bij gemis hiervan moet voorloopig het vereenigingsleven vergoeden, wat men in zijn leerjaren is te kort gekomen. Daarvoor moet men de gelegenheid hebben de collega's vaak te kunnen ontmoeten, m. a. w. zooveel mogelijk iedere maand een bijeenkomst houden, zooals in andere landen het geval is. In die bijeenkomsten moeten bij voorkeur onderwerpen van praktischen aard worden behandeld; bespiegelende of theoretische onderwerpen blijven uitzondering, en worden zij behandeld, dan geschiede zulks door deskundigen die het resultaat van eigen onderzoekingen mededeelen.

Doch buiten en behalve het vereenigingsleven kan ook door een tijdschrift veel nut worden gesticht. De voordeelen daaraan verbonden zijn te onmiskkenbaar dan dat iemand daarvoor onverschilligheid mag betoonen.

De Redactie van dit Tijdschrift is van het nut natuurlijk vast overtuigd en zij zal niet nalaten de bolster van onverschilligheid waarin de Nederlandsche tandarts zich heeft gehuld, te doorboren, overtuigd als zij is, dat de kern den strijd wel waard is.

En zoo ga dit nummer de wijde wereld in; moge het een gunstig onthaal vinden en zijn missie vervullen.

